

וחד — שיהא חוטן כפול ששה.

וחד — שיהיו שזורין לחוט אחד.

וחד — לשאר בגדים שלא נאמר בהן שש.

וחד — לעכב.

ומבאר הגמרא: מאי משמע דהאי "שש" — כיתנא פשתן הוא!?

אמר רבי יוסי ברבי חנינא: דאמר קרא "בד" — דבר העולה מן הקרקע בד בד. ואת הפשתן עושים מהקנה של צמח הפשתן, הגדל קנה קנה, ולא מעליו המסתעפים.

ואימא עמרא, צמר, שגם הוא גדל נימא נימא!

ומשנינן: עמרא — נימות הצמר, איפצולי מיפצלא ואינן בד בד.

ותמהינן: כיתנא נמי איפצולי מפציל בשעת עיבוד הפשתן, כאשר מכים עליו.

ומשנינן: כיתנא — רק אנב לקותיה כאשר מכים עליו בשעת עיבודו מפציל. אך בשעת גידולו הוא גדל בד בד.

רבינא אמר מהכא: [יחזקאל מד] "פארי פשתים יהיו על ראשם, ומכנסי פשתים יהיו על מתניהם".

אמר ליה רב אשי: הא, שבד היינו פשתן, מקמי לפני דאתי שבא יחזקאל — מאן אמרה, מגין למדו דבר זה?

ענה לו רבינא: ולטעמיה, הא דאמר רב חסדא: דבר זה שכהן ערל פסול לעבודה מתורת משה רבינו לא למדנו. אלא מדברי

יחזקאל בן בוזי למדנו. דכתיב [יחזקאל מד]: "כל בן נכר, שהוא כהן שנתנכרו מעשיו לאביו שבשמים, והרי הוא "ערל לב". וכן כהן שהוא "ערל בשר" שלא נימול מחמת סנה — לא יבא אל מקדשי".

הא, דין זה, מקמי דאתי יחזקאל — מאן אמרה?

אלא, גמרא גמירי לה, בקבלה מדור לדור, מהלכה למשה מסיני, ואתא יחזקאל ואסמכה אקרא.

הכא נמי, גמרא גמירי לה, ואתא יחזקאל ואסמכה אקרא.

והוינן בה: משזר ברימונים העשויים משלשה מינים "תכלת ואגמן ותולעת שני", שהוא שמונה חוטים — מנא לן?

ומשנינן: דכתיב [שמות לט] "ויעשו על שולי המעיל רמוני תכלת ואגמן ותולעת שני משזר".

ויליף "משזר משזר" בגזירה שוה מפרכת: מה להלן חוטי הפרוכת הם כפולים עשרים וארבעה [ארבעה מיני חוטים כפול שש] — אף כאן ברימונים עשרים וארבעה. דהוה כל חד וחד משלשת מיני החוטים כפול תמני שמונה חוטים.

ופרכינן: ונילף בגזירה שוה של משזר משזר מחשן ואפור, ונימא:

מה להלן עשרים ושמונה — אף כאן ברעמונים עשרים ושמונה!

ומשנינן: דנין רימון שהוא דבר שלא נאמר בו זהב, מפרוכת שהיא דבר שלא נאמר בו זהב.